

Płk rez. Jerzy Butowtt (1931–2022)

Nauczyciel akademicki Wydziału Inżynierii Lądowej i Geodezji WAT, wybitny naukowiec, specjalista w dziedzinie fotogrametrii, wychowawca wielu pokoleń oficerów Służby Topograficznej, a następnie Geograficznej Sił Zbrojnych RP – 6 marca zmarł pułkownik rezerwy dr hab. inż. Jerzy Butowtt.

Urodził się 25 lutego 1931 r. w Morawicy. W 1954 r. ukończył Wydział Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej. Następnie został powołany do pełnienia zawodowej służby wojskowej w korpusie topografów oraz w Oddziale Fotogrametrycznym Zarządu Topograficznego WP. W 1959 r. podjął pracę w Wojskowej Akademii Technicznej, gdzie współtworzył Katedrę Geodezji i Topografii, zajmując stanowiska od asystenta do profesora nadzwyczajnego. Z WAT-em związany był do 2013 r.

Zakres działalności naukowej płk. Butowtta początkowo był ukierunkowany na fotogrametrię bliskiego zasięgu. W roku 1968 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych za skonstru-

owanie minikamery fotogrametrycznej. Rezultaty prac zostały wdrożone przez szwajcarską firmę Wild. W ramach kolejnych projektów badawczych wraz z zespołem opracował system „SATURN” do pozyskiwania zdjęć rozpoznawczych z pokładu samolotu myśliwskiego MIG-23, a wyniki rozpoznania mogły być wykorzystane prawie w czasie rzeczywistym. Ponadto skonstruował kopiarke filmów lotniczych z eliminacją występujących cieni i chmur, którą wdrożono w wojskach rozpoznania lotniczego i w fotogrametrii lotniczej. Brał udział w opracowaniu i wdrożeniu fotogrametrycznych metod kontroli międzyoperacyjnej montażu kadłuba statku w stoczni im. Warskiego w Szczecinie.

Był pionierem zastosowania holografii i koherentnej optyki w fotogrametrii i kartografii. W pierwszej połowie lat 70. ub.w. uczestniczył w opracowaniu metod fotogrametrii podwodnej. Zajmował się również fotogrametrią bliskiego zasięgu m.in. dla pomiaru obiektów inżynierskich i architektonicznych.

Fot. Archiwum WIG

Jerzy Butowtt wykonuje z pokładu statku fotogrametryczne zdjęcia nawodne skarpy brzegowej adaptowaną amerykańską lotniczą kamerą fotogrametryczną

Kierował wieloma pracami naukowo-badawczymi związanymi z obronnością kraju.

Profesor Jerzy Butowtt miał bardzo duży wkład w rozwój kadry naukowo-badawczej na WILiG WAT. Wykształcił wiele pokoleń oficerów Służby Topograficznej WP. Był świetnym nauczycielem, szanowanym przez studentów i współpracowników za uczciwość, wiedzę, inteligencję i wysoką kulturę osobistą. Zawsze potrafił słuchać, jedno-

częściej służył dobrą radą oraz wsparciem merytorycznym dla młodych naukowców i studentów. Zараżał optymizmem i miłością do życia.

Źródło: WAT

Dr inż. Irmina Laudyn (1929–2022)

2 marca 2022 roku zmarła dr inż. Irmina Laudyn, z domu Bełz, geodetka z wyboru i zamiłowania, związana z Wydziałem Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej. W roku 1952 uzyskała na tym Wydziale stopień inżyniera, w roku 1954 – stopień magistra inżyniera, a w roku 1965 doktora nauk technicznych. Pracowała w Zakładzie Geodezyjnych Pomiarów Szczegółowych prowadzonym przez profesora Tadeusza Lazzariniego. W swojej pracy badawczej umiejętnie łączyła aspekty teoretyczne z praktycznymi, koncentrując się na pomiarach przemieszczeń, zwłaszcza w zakresie badań zapór wodnych. Była

autorytetem dla studentów, cieszyła się zaufaniem i sympatią ze strony kadry pracowników Wydziału.

Odeszła z Wydziału w stanie wojennym i podjęła pracę redaktora wydawnictw naukowych w Państwowym Przedsiębiorstwie Wydawnictw Kartograficznych. Była znakomitym redaktorem, umiejącym spojrzeć na publikowane dzieła z punktu widzenia potencjalnych czytelników. Przeszła na emeryturę na początku lat 90., podejmując długoletnią i efektywną działalność społeczną we wspólnocie mieszkaniowej. Spoczęła na Cmentarzu Wolskim w grobie rodzin-

nym obok męża Damazego (1928–1999), specjalisty w zakresie energetyki. Pozostawiła dwóch synów: Jana (inżyniera elektryka) i Stefana (znanego organizatora Warszawskich Festiwalu Filmowych).

Prof. Jerzy Gaździcki

LITERATURA

Zmiany w planowaniu miast

Nakładem Wydawnictwa Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu ukazała się książka pt. „Planowanie przestrzenne jako element zrównoważonego rozwoju polskich miast ze szczególnym uwzględnieniem zasobów nieruchomości”. W monografii poddano analizie zmiany dokonujące się na płaszczyźnie planowania przestrzennego w latach 2010–2019, biorąc pod uwagę wybrane czynniki ekonomiczne i społeczne. Badanie obejmuje łącznie 940 miast, które podzielono na grupy według kategorii wielkościowych i funkcjonalnych. Wyniki dowodzą, że poszczególne grupy charakteryzują się odmiennymi uwarunkowaniami i tendencjami w zakresie sytuacji planistycznej oraz rozwoju zasobów nieruchomości. W pracy zaproponowano różne podejścia do planowania przestrzeni miejskiej rozpatrywanego jako element zrównoważonego rozwoju miast.

Źródło: Wydawnictwo UE we Wrocławiu

